

תלמודו בידו

דף כב עמוד ב

[א] לבית הלל, כלי חרס של עם הארץ המוקף צמיד פתיל ומונח באהל המת, האם מציל את מה שבתוכו ומדוע ?

[ב] לבית שמאי, מה הדין באופן הנ"ל ?

[ג] האם עם הארץ נאמן על הטבילה ?

[ד] כלי מתכת שנטמא על ידי משקים, האם כל הכלי טמא או רק מקום מגעו ?

[א] מציל כל מה שבתוכו, בין אוכלים ומשקים ובין כל סוגי הכלים.

[ב] מציל על אוכלים ומשקים ועל כלי חרס, אך אינו מציל על כלי שטף.

1. מעיקר הדין אינו מציל כלל, שהרי הכלי חרס נטמא לפני כן מחמת מגעו של עם הארץ, ואין כלי טמא חוצץ בפני הטומאה.

אך הואיל ועם הארץ לא יציית, מטהרים להם את האוכל והמשקה, כיון שחברים ממילא אינם אוכלים משלו.

אבל כלי שטף נטמאים [טומאת שבעה], שמא חבר ישאלנו.

2. מטמאים כלי שטף, כי לזה יציית הואיל ויש לו תקנה בהזאה וטבילה.

[ג] אביי: בטבילת כליו, אינו נאמן.

בטבילת גופו נאמן. שהואיל והחמרת עליו כשבא להזות, שלא להאמינו שעברו עליו שלשה ימים עד שישמור בפנינו, בודאי הוא זהיר על הטבילה.

רבא: נאמן לומר שלא הטביל כלי בתוך כלי.

אינו נאמן שהטביל כלי בתוך כלי, אך פי הכלי החיצון היה כשפופרת הנור.

[ד] בתרומה: רק מקום מגעו, כגון שנגע באחוריו או בבית הצביטה [מקום אחיזת הכלי, או בית קיבול קטן בשולי הכלי]. אך אם נטמא תוכו, כולו טמא.

בקודש ובחולין שנעשו על טהרת הקודש: נטמא כולו, אף אם נטמא מאחוריו.